

CORABIA TEROARE A CORSARULUI

SUB STEAGUL NEGRU: AVENTURILE PIRATULUI MORGAN

SOUS LE PAVILION NOIR: AVENTURES DE MORGAN LE PIRATE

NR. 27

****

CORABIA TEROARE A CORSARULUI[1]

V.1.0

v.1.0

Traducere din franceză MAREŞ I. DORU

După original, editura: A. Eichler, édit, impr., Paris.

În anul 1907 German publisher Verlag Moderner Lektüre began a successful run of 240 original stories of Morgan's adeventure. These were translated by Eichler into French.

[1] LE VAISSEAU TERREUR DU FORBAN.

Cadavrul decapitat

Furtuna a durat zile şi nopţi întregi; elementele au fost violente, şi uraganul urla atât de teribil că puteai crede că, într-un elan devastator, oceanul revoltat voia să invadeze coastele învecinate.

Acum, totul părea a reveni la calmul obişnuit; urletele jalnice ale vântului se potoliră; singurele, valurile erau înalte precum munţii; era „marea goală” de care marile vase comerciale se temeau mai tare ca de o furtună.

Totuşi, echipajul unei stranii nave care tocmai apăruse din ceaţă părea nepăsător de starea mării. Numeroşii săi mateloţi râdeau şi se amuzau pe punte, ca şi cum ar fi sfidat furia valurilor. Părea că furtuna nu putea afecta acest vas negru. Era vasul pe care urca de preferinţă faimosul căpitan Morgan, care a luat, nu fără motiv titlul de Rege al Mării.

Morgan, care, ca şi „Olandezul Zburător”, acest vas-fantomă celebru la englezi sub denumirea de „Flying Dutch”, îşi plimbă spiritul aventuros prin toate mările, revenit în Oceanul Indian, după ce străbătu ţărmurile îngheţate ale Polului austral. Aici în Oceanul Indian, într-adevăr, se întâlneau cel mai des navele încărcate cu mărfuri preţioase, iar piraţii sperau să facă cât mai multe capturi fructuoase.

Avertizaţi de prezenţa sa în aceste ape, portughezii şi spaniolii, care au apucat să îl cunoască pe Morgan din Marea Antilelor, nu navigau decât în flotile, cu scopul de a putea respinge un atac posibil din partea viteazului corsar. Dar furtuna trebuie să fi avariat serios greoaiele corăbii comerciale, iar Morgan, prevăzând inevitabila debandadă a acestor flotile, conta pe capturarea uneia sau a două vase bogat încărcate, izolate de vânt sau de valuri.

Corsarii supravegheau atent orizontul. Trei dintre ei în mod special, Cornelius, Iacob şi Klas, tineri inseparabili şi totodată devotaţi lui Morgan, se străduiau să pătrundă cu privirea perdeaua groasă de ceaţă ce se întindea în faţa lor, în timp ce credinciosul Andre era la cârmă, căci el nu se încredea în nimeni în astfel de ocazii.

— O pânză la nord! strigă înaltul Klas, de veghe în gabier.

Apoi, coborând repede din postul său, fugi la dunetă să îl întâlnească pe căpitan, ai cărui ochi de vultur ajunsese, la rândul

său, să zărească corabia semnalată.

— Este atât de îndepărtată de coastă, spuse în sfârşit Morgan, vorbind singur, sunt uimit de viteza ei. Într-adevăr, dacă nu aş vedea-o atât de clar, aş crede că sunt victima unui miraj. Este reproducerea exactă a bunei mele nave. Are coca joasă şi alungită, iar viteza ei este extraordinar de mare. Am din întâmplare un concurent?

Pronunţând aceste cuvinte, privirea viteazului căpitan străluci; involuntar, el strânse pumnii. Morgan putea suporta multe, dar nu să găsească o navă capabilă să o egaleze pe a sa. În această ordine de idei, orgoliul său era fără margini; voia să fie singurul Rege al Mărilor, stăpânul unic al unui vas incomparabil, pe seama căruia se ţeseau deja numeroase legende.

— Cap spre nord! comandă el pilotului. Vreau să văd de aproape vasul acesta ciudat. Tu şi ceilalţi, pregătiţi totul pentru luptă. Cine este gata de abordaj! Haideţi!

De la primele cuvinte rostite de şef, o activitate de furnicar cuprinse întregul echipaj ocupat cu punerea în practică a ordinelor. Unii se precipitară la bateria de tunuri, alţii coborâră în armurărie, de unde se întoarseră înarmaţi până în dinţi.

Bătrânul Andre îi dădu cârmei unghiul dorit. Împinsă de un vânt favorabil, corabia zbura spre nord ca o săgeată, în urmărirea navei necunoscute, care uneori dispărea în ceaţă, pentru a reapare din nou.

Ea nu fugea din faţa lui Morgan. Doar îşi continua drumul, cu toate pânzele întinse, curs spre coasta occidentală a Indiilor. Morgan părăsi duneta şi merse la cârmă pentru a discuta cu Andre. De fiecare dată când un eveniment grav sau neaşteptat se ivea, el venea să discute cu vechiul camarad al tatălui său.

— Vechiul meu prieten, începu căpitanul, vizibil emoţionat, toate acestea sunt stranii. Acea navă nu este un vas comercial oarecare. Este construit şi echipat special pentru curse. Portughezii m-au copiat? Ei au avut în mod repetat, din nefericire, ocazia de a aprecia de aproape calităţile vasului meu negru. Au construit şi ei unul după acelaşi model? Probabil că au vrut şi ei unul; cu toate acestea, remarc unele diferenţe. În ciuda tuturor, viteza sa este inferioară. De asemenea cum e adevărat că mă numesc Morgan, mi se va alătura!

Vasul străin fugea folosind toate pânzele, dovedind că nu se teme de marea dezlănţuită. La rândul său, Morgan, persistă în urmărire, dând ordin să se folosească cel mai mic colţ de pânză pentru a mări viteza. Corabia neagră zbura ca vântul. Puteai

spune că zbura pe spuma valurilor.

— Noi câştigăm! strigă deodată Morgan, care, cu braţele încrucişate, compara pentru un moment mersul celor două nave. Nu va atinge coasta înainte de a o ajunge; voi putea să o văd în largul meu, şi de aproape!... Nu arborează nici un pavilion... Haideţi! Să continuăm vânătoarea! O vom ajunge curând! După ce, drace! Vom vedea.

Dintr-o dată, o masă sumbră şi confuză se contură în ceaţă. Era o insulă, din care abia se întrezărea conturul curios zdrenţuit. Nu departe de coasta Indiei, ea părea să fie nimic altceva decât un bolovan imens inaccesibil de oriunde. Morgan, care a fost adesea în căutarea vaselor străine în spatele stâncilor, o recunoscu cu uşurinţă. Nava, care nu se putea să nu remarce că este vânată, şi care nu a reuşit să îşi păstreze mult timp avansul, naviga direct spre această insulă, ca şi în cazul în care ar fi dorit să se refugieze pe ea. Piraţii râdeau din toată inima de manevra încercată, căci gândeau că, încetinită de această manevră inutilă, nava străină va cădea mai repede în puterea lor.

Din minut în minut, ceaţa devenea mai densă; ea masca acum vederea pe o distanţă de doi metri împrejur. Piraţii nu erau preocupaţi. În spatele insulei inabordabile, era marea, şi, de acolo până la coasta hindusă, nici un obstacol nu va opri elanul lor. Prada lor nu putea scăpa. La sfârşitul unei jumătăţi de oră aproximativ, ceaţa se ridică şi putură să sondeze orizontul.

— Căpitane, strigară deodată Klas şi Cornelius; unde e blestematul acesta de vas? Nu se vede nici o urmă.

— Poate se ascunde în spatele insulei, răspunse Morgan, a cărui privire ageră scruta spaţiul. Se ascunde într-o crăpătură, în speranţa că noi vom trece pe lângă ei fără grijă. Dar se înşală aceşti străini. Nu vom întârzia să-i prindem.

— Stop, stop! strigă Klas deodată. Căpitane, vedeţi ce pluteşte acolo! Uitaţi, uitaţi; este un cadavru. Oh! continuă el. Este oribil! Nefericitul a fost decapitat; îl văd foarte bine.

Curioşi se aplecară peste bastingaj, tot echipajul a putut să vadă, purtat de valuri, un corp complet gol căruia, în sfârşit, îi lipsea capul.

— Viraţi spre babord! comandă Morgan. O şalupă în mare, şi aduceţi cadavrul! Nu se poate ca această descoperire lugubră să aibă vreo legătură cu vasul fugar. Pânzele în vânt, Andre!

Acesta se supune, şi bineînţeles vasul negru, descriind o curbă, încetini cursa sa, în timp ce piraţii coborâră o barcă în mare.

Câteva minute au fost suficiente pentru lejera ambarcaţiune să se apropie de cadavrul mutilat; mateloţii îl îmbarcară şi îl înveliră într-o pânză de catarg.

Imediat, aplecându-se peste vâsle, mateloţii din barcă acostară la corabia neagră. Barca a fost urcată la bord, şi corabia îşi continuă cursa spre insulă.

Ei depuseră coletul funebru în faţă, aproape de bompres.

— Căpitane, spuse Klas, care ajutase la transportul cadavrului; moartea acelui om este de acum câteva zile. Dacă ar fi fost recentă, el nu ar pluti aşa. A fost în mod sigur asasinat; este evident. Capul a fost desprins de trup dintr-o singură lovitură cu un obiect tăios, sabie sau topor. Mâinile nefericitului erau legate la spate cu o curea. Iar capul, nu l-am găsit.

Morgan se apropie liniştit şi, ridicând pânza, examină cadavrul. Cum marea se calmase un pic şi pericolul din această parte aproape dispăruse, Andre trecu cârma în mâinile, deja experte, ale nepotului său Cornelius şi se duse aproape de şeful său. Credea, ca toată lumea de la bord, că nava străină se adăpostea în spatele insulei.

— Acest om nu era în mod sigur de condiţie modestă, spuse apoi Morgan, ce terminase de examinat cadavrul. Nu, era un om bine educat. Poate chiar o persoană marcantă. Mâinile sale sunt albe şi îngrijite, iar corpul său delicat arată clar, că el nu a fost obligat să presteze muncă fizică. Era probabil obişnuit cu o viaţă uşoară şi fericită. Dar, de ce nu avem voie să ne îndoim, este modul tragic în care a murit. Coborâţi cadavrul în cală, le comandă câtorva piraţi; depuneţi-l în unul din sicriele noastre şi astupaţi toate crăpăturile cu smoală, astfel încât rămăşiţele pământeşti să se păstreze cât mai mult. Voi încerca să descopăr în ce circumstanţe acest om şi-a găsit o moarte atât de oribilă; sunt înclinat să cred că vom găsi cheia enigmei atunci când vom reîntâlni corabia pe care o urmărim acum.

Corabia neagră avansa mereu cu rapiditate, împinsă de un vânt favorabil. Ea atinse insula, şi Andre, reluând cârma, o făcu să descrie o curbă savantă. Ea navigă în jurul insulei, în lungul falezei.

Dimensiunea redusă a acestui punct izolat din ocean permitea privirii să îl îmbrăţişeze de la o extremitate la alta. Poţi trece astfel încât să ajungi la extremitatea nordică alternativ de la est la vest şi de la vest la est, piraţii aşteptându-se să vadă, în orice moment, pânzele acestui straniu velier. Dar, după ce executară această dublă manevră, o stupefacţie ce semăna cu îngrijorarea

se aşternu pe toate figurile; piraţii se priveau, dezorientaţi, se întrebau dacă este un vis sau realitate. Nimic!... La dreapta, la stânga, cât de departe puteai vedea, nu se zărea decât o vastă întindere de apă, devenită calmă. Vasul dispăruse!... În van, Morgan cu privirea sa ageră, devenită legendară, mateloţii cu ochii lor pătrunzători explorau orizontul. Nu se vedea decât marea şi cerul, acum limpede, care, în depărtare, păreau să se reunească...

În numele Sfântului Oficiu

Surpriza lui Morgan, a fost pentru el însuşi una din cele mai vii. El nu-şi putea explica sieşi acest fenomen. Dădu ordinul să înconjoare falezele insulei, chiar dacă aspectul insulei nu permitea să presupui că un vas chiar de tonaj mic se poate disimula cu totul. Corabia neagră controlă stâncile de pe insula atât de aproape, pe cât îi permitea pescajul. Ochii piraţilor, rămâneau fixaţi pe pereţii abrupţi care, ca nişte bariere de netrecut, apărau accesul în interiorul insulei, şi totuşi nu descoperiră nici o deschidere ce putea conduce spre un golf interior unde se putea retrage corabia dispărută. Nu se vedeau decât piscuri de rocă goală, peste care valurile se spărgeau cu violenţă.

Era deci demonstrat că nava ce îl intriga pe Morgan nu era pe malurile insulei; şi, pe de altă parte, era inadmisibil că se putuse îndepărta într-atâta, într-o jumătate de oră de ceaţă, ca să poată scăpa ochilor exersaţi ai piraţilor care, în timp ce camarazii lor pescuiau cadavrul, nu încetară să scruteze orizontul.

— Din două una, spuse Cornelius apăsat, pentru a fi auzit de căpitan; ori nava are o viteză incredibilă, de zece ori mai mare ca a noastră, sau – un lucru ce mi se pare mai verosimil – avem de-a face cu un vas fantomă. Vasul „Olandezul Zburător” a părăsit locurile sale favorite, din jurul capului Horn, pentru a face o croazieră în Oceanul Indian!

Morgan rămase impasibil. Chiar dacă îi părea rău să vadă că echipajul său crede în poveştile acestea fără sens imaginate de marinarii superstiţioşi, nu făcu nici un comentariu şi nu avuse nici măcar un surâs ironic. Chiar dacă nu avea încredere în cei vii, nu îi era frică de fantome. Nu îi rămânea decât să admită că era o viteză superioară ce considera că este chiar imposibil. Era un mister cu adevărat iritant, ce merita strădania de a fi lămurit.

— Direcţia spre coastă! comandă el întorcându-se spre Andre. Fiindcă vasul îşi continuă ruta sa, el se îndreaptă spre Goa. Ne vom apropia pe cât posibil de acest port şi vom încerca să obţinem informaţii.

Departe, spre est, se întind coastele Indiei, minunat paradis terestru. Acolo, în mijlocul unui peisaj minunat, înconjurat de coline pline de vegetaţie luxuriantă şi scăldat de mare, se află

capitala coloniilor portugheze, splendidul Goa, care se mai numeşte Goa Dourada, Oraşul de Aur. Cu palatele sale de o albeaţă strălucitoare, ce se detaşează pe un fond verde închis al palmierilor, oferă, sub cerul pur al tropicelor, o panoramă minunată, unică în lume. Este un popas al bogăţiei, al magnificului şi al plăcerii. Portughezii care se stabiliră aici au adunat bogăţii colosale. Comerţul său era considerabil, resursele sale erau infinite, iar orice om inteligent, ambiţios şi activ, era sigur de reuşita sa.

Goa era renumită în toată lumea pentru fastul şi viaţa uşoară dusă de către locuitorii săi. Aurul curgea în mâinile bogaţilor, ce rivalizau în lux şi dădeau petreceri a căror strălucire făceau să pălească cele de la curţile regale ale unor metropole îndepărtate.

Acum, un văl de tristeţe se întinsese recent asupra acestui oraş altădată atât de vesel. Călugărul franciscan însărcinat a reprezenta în colonie autoritatea Sfântului Oficiu era mort, iar acest deces a fost un doliu public. I se făcură funeralii demne de un rege, la care întreaga populaţie a participat, căci datorită inepuizabilei sale carităţi a fost un om iubit de toţi. Un înalt spirit de dreptate, profunda cunoaştere a inimii omului, a năzuinţelor şi a slăbiciunilor lui, grija ce o dovedea, în exercitarea redutabilei funcţiuni, să prevină pericolele, să pună în evidenţă eşecurile şi să nu pedepsească decât vinovaţii îndârjiţi şi dovediţi în faţa întregii lumi, pentru aceasta – lucru straniu – transformă Inchiziţia într-o instituţie aproape populară în Goa. Chiar dacă ea se arăta dură, crudă chiar, conform percepţiei noastre moderne, cu privire la musulmani sau la idolatorii indigeni şi în mod particular cu convertiţii care erau bănuiţi a avea îndoieli asupra sincerităţii şi purităţii credinţei lor, nu a fost, în toată administraţia Marelui Inchizitor defunct, dovedită vreo tendinţă de aservire în rândul populaţiei de origine europeană; niciodată nu puteai să-l bănuieşti că ar căuta să îmbogăţească biserica sau fiscul prin amenzi şi confiscări arbitrare sau prin perfide preluări de moşteniri, cum atât de adesea, aproape întotdeauna fără nici un motiv, i se reproşa că o face.

Nu este vorba că moartea acestui om sfânt a schimbat felul de a privi lucrurile în Goa. Comerţul era mai înfloritor ca niciodată, bogăţiile Orientului se acumulau în cuferele statului şi ale celor care lucrau în comerţ. Comercianţii şi funcţionarii trăiau într-o fastuoasă opulenţă, iar viaţa de paradă şi plăceri nu a fost întreruptă. Domnea totuşi o vagă şi generală nelinişte. Alături de regretul după cel pe care l-au pierdut, se adăugă lipsa de

încredere în cel ce îl va înlocui.

Zvonurile privitoare la reformă curg. Sfântul Oficiu din Lisabona a întreprins, se spune, o readucere la viaţă a măsurilor severe a mulţimilor nehotărâte, să îndemne poporul a practica virtuţile austere şi de a restaura peste tot simplicitatea evanghelică şi puritatea obiceiurilor. Dacă aceste zvonuri, încă imprecise, nu erau iluzorii, Goa trebuia să se aştepte la o solicitudine particulară, căci nu exista domeniu de activitate unde se puteau găsi motive de amestec, aparent sau real, al zelului inchizitorilor.

De câtva timp, unul din cei mai bogaţi locuitori din Goa era absent din fastuoasa sa rezidenţă, înconjurată de o mare şi încântătoare grădină, a cărui nume era şi al proprietarului, Palatul Iturbide. Don Matteo Iturbide era plecat într-o călătorie în Europa. Nimeni nu a remarcat că plecarea sa coincidea exact cu moartea Marelui Inchizitor.

El nici nu-şi amână plecarea cu câteva zile pentru a asista la funeralii.

Acest don Matteo, în ciuda bogăţiei şi a rangului său înalt, nu se bucura de o stimă generală. Era cam izolat şi ocolit, iar persoane onorabile, ce spuneau că îl cunosc bine, considerau că era un om gelos şi intrigant, fără scrupule, iar în momentul în care interesul sau pasiunea sa era în joc, capabil de orice.

Era acuzat că spiona, pentru sine sau pentru acoliţii săi, comportamentul şi secretele personajelor importante, urmând să profite şi el când se va prezenta ocazia; şi avea reputaţia de a se deda, în misteriosul său palat înconjurat de verdeaţă şi flori, cu prieteni notorii ce duc o viaţă condamnabilă, la chefuri stranii şi la afaceri necurate. Deci, înalta societate din Goa, va suporta cu uşurinţă absenţa lui, şi nimeni nu aştepta cu nerăbdare reîntoarcerea sa…

Mult mai devreme decât am presupune că lentoarea obişnuită a bisericii în a lua decizii şi a le pune în aplicare, se va face simţită şi în cazul de faţă, un vas din capitală intră în portul din Goa, având la bord un succesor al Marelui Inchizitor defunct. Don Matteo Iturbide era pe acelaşi vas, dar sosirea lui trecu neobservată în emoţia generată prin venirea atât de promptă a noului şef al Sfântului Oficiu din colonii. Acesta a fost, ca şi predecesorul său un simplu călugăr franciscan, fără alte titluri sau demnităţi ecleziastice. Acest om al Domnului, cu un aspect auster sub sutana sa, nu se anunţase ca venit în Goa. El debarcă incognito şi a fost condus de unul din oamenii portului la Palatul

Inchiziţiei, aflat în apropierea oraşului. El arătă împuternicirea papală a învestiturii sale şi alte scrisori de acreditare celor doisprezece călugări ai ordinului său care se ocupau, sub îndrumarea Marelui Inchizitor, de afacerile Sfântului Oficiu, sarcină lăsată odată cu sigiliul predecesorului său, prezenţa sa nu va fi anunţată decât mâine dimineaţă autorităţilor oraşului. Episcopul, guvernatorul, cele mai înalte personalităţi ale coloniei se grăbeau să-şi prezinte omagiile călugărului ce dispunea de o putere ce o calificăm ca supremă. Prima sa grijă a fost să declare că nu dorea nici un fel de serbare în onoarea sa, era suficient să mulţumească Domnului în capela sa privată, înconjurat de călugării săi, pentru protecţia care i-a acordat-o Providenţa în cursul traversării lungi şi periculoase. Tovarăşul său de drum, don Matteo Iturbide veni să îl vadă în aceeaşi zi şi obţinu din partea lui o audienţă privată ce se prelungi mult, în care au constatat uimiţi că au călătorit împreună, şi au depănat amintiri din călătorie cu incidentele trăite. Mai târziu, cu toate acestea, au observat, nu fără surpriză, că aceste relaţii nu numai că au continuat, dar au devenit cotidiene, în care don Matteo nu pierdea nici o ocazie de a aduce elogii Marelui Inchizitor. Aceste întâlniri deveniră o obişnuinţă şi o necesitate cotidiană necunoscute până acum de către un călugăr.

Autorităţilor civile şi ecleziastice din Goa, Marele Inchizitor le spuse:

— Am aflat cu regret că aceste colonii, şi mai ales capitala, sunt cuprinse de o boală a dezmăţului. Omul are dreptul, fără îndoială, să guste din plăcerile vieţii, dar cu moderaţie şi în conformitate cu regulile divine. Eu sunt un păstor bun, dar mă aştept ca din partea tuturor creştinilor ce mi-au fost încredinţaţi de către Atotputernicul, să primesc devotament şi ascultare legilor mamei noastre Biserica. Puterile mele sunt mari, şi, dacă eu voi vedea că sfaturile mele părinteşti sunt dispreţuite, voi fi obligat să mă servesc de mijloacele mele de corecţie de care dispun.

Acest discurs, şi altele asemănătoare, depănate cu o voce dulce, făcură ca guvernatorul şi principalii notabili să creadă că totul se desfăşoară cum nu se poate mai bine, şi că noul Mare Inchizitor nu va fi altfel decât precedentul.

Viaţa continua ca înainte; sărbătorile succedau banchetelor, şi veselia revenea, ca înainte, în viaţa oraşului.

Goa şi-a reluat aspectul său lipsit de griji şi plin de veselie, şi nimeni nu se preocupa de prezenţa delegatului de la Sfânta

Inchiziţie, când deodată zvonul se răspândi că unul dintre cei mai bogaţi negustori locali, cunoscut, de altfel, pentru spiritul său independent şi libertatea cugetărilor sale, nu ajunsese acasă cum trebuia să o facă, şi că nimeni nu ştia unde este, sau ce a devenit.

El a plecat cu o zi înainte, a încălecat pe un cal frumos împodobit, să supravegheze încărcarea unuia dintre vasele sale gata de plecare, ce ducea o încărcătură preţioasă în Ceylon. Din cauza congestionării momentane a portului, acest armator a găsit că e mai comod să acosteze cu vasele sale în afara oraşului, în unul din golfurile învecinate.

Natural, cercetările se făcură întâi în golful unde acostase nava. Căpitanul şi mateloţii vasului declarară la unison cu toţii că armatorul urcase cu bine la bord, a examinat încărcătura, şi se reîntorsese călare în oraş, nedorind să fie însoţit.

Calul a fost regăsit, păscând liniştit pe lângă drum; dar de stăpânul său, nici o urmă. El era şi rămăsese de negăsit.

Poveştile cele mai extravagante circulau prin oraş. Ipoteza unei crime având ca scop furtul a fost abandonată. Jaful armat, banditismul, erau necunoscute în Goa, dacă această dispariţie era fapta hoţilor, cum se explică faptul că au răpit omul şi au lăsat calul, animal foarte valoros ce purta un harnaşament nepreţuit, din oţel încrustat cu aur şi pietre preţioase?

Se căuta totuşi şi corpul negustorului. Au fost percheziţionate toate locurile cât de cât suspecte, se ţineau consilii; a fost stabilită o fabuloasă recompensă pentru acela ce oferea o lămurire în această tenebroasă afacere, iar Marele Inchizitor a pronunţat excomunicarea împotriva autorilor acestei crime. Nu se află nimic. Toate cercetările, toate ofertele şi toate ameninţările au rămas infructuoase.

În această emoţie generală care a afectat atât de profund întreg oraşul, un singur om a rămas calm şi indiferent. Era don Matteo Iturbide, prietenul Marelui Inchizitor. Poate vizitarea frecventă a călugărului îl învăţă să se detaşeze de lucrurile acestei lumi şi să i se încredinţeze cu toate relele ce vor apărea în această lume, inepuizabilei bunătăţi şi suveranei înţelepciuni lăsate de Domnul pe pământ.

În orice caz, nimeni nu putea să-l acuze că ar fi amestecat cu ceva în acest tragic eveniment, căci, în acea seară, se remarcă prezenţa sa la un concert din oraş.

Această dispariţie bruscă şi până acum inexplicabilă a avut ca rezultat răspândirea din nou, de data aceasta având un motiv

foarte real, frica şi anxietatea peste oraşul acesta iubitor de plăceri. Dar surpriza şi neliniştea se transformară în stupoare când la reglarea succesiunii aceluia ce trebuia considerat mort, printre hârtiile deţinute de el se află un document prin care bogatul colonist lăsa toate bunurile sale bisericii. Era imposibil să te îndoieşti de autenticitatea acestui act semnat de mâna sa şi sigilat cu sigiliul personal ce îl purta întotdeauna pe degetul său. În acest testament, el a scris, „de bunăvoie şi pentru a creşte puterea sfintei şi veneratei Inchiziţii” o parte însemnată a colosalei sale bogăţii a fost pusă la dispoziţia Marelui Inchizitor. Cum era de gândit, acest lucru nu ajuta la mărirea simpatiei dintre locuitori şi călugăr. Mulţi dintre portughezi manifestau liber sentimentele lor, cam în modul – nemaiauzit până acum în Goa – unde o mare avere intră în cuferele Inchiziţiei, sau ale Inchizitorului, ca atras de o vrajă.

Alte evenimente, nu mai puţin oribile, vin să se adauge curând acestuia care, pentru prima dată, a aruncat oraşul în teroare. Un bogat portughez din Goa, care îşi proclama fără teamă antipatia faţă de Inchiziţie astfel înţeleasă şi practicată, dispăru la rândul său.

Agitaţia în rândul populaţiei deveni indescriptibilă. Se începu prin murmure în rândul poporului că Inchizitorul şi călugării săi nu erau străini de aceste atentate. Şi totodată, nu se putea dovedi nimic împotriva lor. Nu lipseau martori care să afirme că ei nu părăsiră chiliile, în timpul nopţii, doar pentru rugăciunile din capelă cerute de biserică. De asemenea se ştie că, în timp ce a avut loc cea de a doua răpire sau asasinat, aceşti preoţi spuneau rugăciunile destinate odihnei sufletului primei victime.

Dar emoţiile au ajuns la apogeu atunci când s-a deschis testamentul. Erau stabilite aceleaşi condiţii ca în celălalt: dispărutul lăsa cea mai mare parte a bunurilor sale Inchiziţiei şi îl desemnă pe Marele Inchizitor drept executor testamentar.

A fost aproape o revoltă; dar strigătele şi protestele erau inutile: averea unuia dintre duşmanii declaraţi a fost încredinţată în mâinile călugărilor, în timp ce dispariţia sa rămase la fel de misterioasă ca precedenta.

Membrii influenţi ai coloniei se adresară atunci guvernului metropolitan. Ei trimiseră scrisori expunând situaţia şi implorându-l să ordone retragerea călugărului. Răspunsul nu veni, bineînţeles, decât la sfârşitul câtorva luni. Guvernul portughez făcea cunoscut locuitorilor din Goa că şeful clerului portughez, cu aprobarea Papei, a desemnat special pe Înaltul

Inchizitor, având în vedere marea sa evlavie şi o mare doză de energie, calităţi indispensabile pentru a readuce înapoi pe calea credinţei locuitorii unui oraş cuprinşi de dezmăţ şi impietate. În plus, un Frate Anchetator va merge să inspecteze coloniile, şi în mod sigur nu va evita să treacă prin Goa. Un văl de tristeţe acoperi oraşul Goa; sufla un vânt de doliu, şi acei locuitori care îşi arătară aversiunea faţă de inchizitori se simţeau sub ameninţarea unei morţi teribile şi inexplicabile.

Alte două noi atentate se adăugară la lista funebră, fără ca vreodată să se poată dovedi complicitatea călugărilor. Dar, ca şi mai înainte, se găsiră testamente în favoarea Marelui Inchizitor, iar una din ultimele victime a lăsat moştenire sume fabuloase care au fost înghesuite în pivniţele Palatului Inchiziţiei.

Teroarea era în creştere. Orice încredere a dispărut; nici măcar nu îndrăzneai să vorbeşti despre aceste misterioase şi lugubre incidente. Nici despre acele serbări luxoase ce făcură renumele oraşului Goa. Oraşul părea să fie sub puterea unei forţe oculte şi răufăcătoare capabilă de a declanşa asupra lui, dintr-un moment în altul, cele mai îngrozitoare calamităţi.

Vasul misterios

Era o după-amiază splendidă, căpitanul portului Goa, don Jose Martinez, om bogat şi stimat, făcea obişnuita sa inspecţie. Numeroase corăbii au sosit ieri, venind din alte porturi ale Indiei, din Ceylon şi din alte diferite insule ale arhipelagului Indian, marea majoritate purtând încărcături bogate.

Un velier intră în port. El sosea din Malacca, încărcat cu condimente. Armatorul şi proprietarul navei, cetăţean stimat în Goa, îl conducea el însuşi, şi, pentru că vechiul său prieten don Martinez se prezentă pentru vizita reglementară, armatorul se grăbi să-l întâmpine arătându-şi astfel bucuria revederii.

După întrebările de protocol asupra sănătăţii la bordul vasului, incidentele din călătorie şi valoarea încărcăturii, cei doi oameni coborâră în cabina căpitanului, şi, aşezaţi în faţa unei sticle de vin fin, au vorbit de cele mai recente ştiri. Conversaţia căzu în curând pe subiectul ce teroriza întreaga populaţie din Goa, şi, în intimitatea cabinei, ei vorbeau liber.

— Dumnezeule! Este fantastic! strigă armatorul. Eram încă aici când primul dispărut lăsă bogăţia sa inchizitorilor; dar nu am auzit de alte dispariţii. Este teribil; aceasta frizează supranaturalul!

— Da, în sfârşit, este teribil, continuă don Martinez, şi pot să afirm că veselia este interzisă în oraşul nostru, altădată atât de vesel. Doliul a succedat plăcerilor, şi nimeni nu îndrăzneşte să murmure împotriva Inchiziţiei, de teamă de a nu fi smuls brusc din sânul familiei, privat de dragostea ei şi, fără îndoială, chiar de viaţă. Voi nu aţi trăit încă astfel de ore agonizante, căci – eu îmi amintesc – ai ridicat ancora în aceeaşi noapte cu dispariţia celui de-al doilea colonist.

Armatorul tăcu, cufundat în gânduri. Deodată, el se ridică şi deodată îl apucă pe don Martinez de braţ.

— Ce-i cu tine? îl întrebă căpitanul portului, uimit. De ce mă priveşti astfel?

— Un gând straniu tocmai mi-a trecut prin minte, răspunse armatorul. Spuneai, dragul meu prieten, că cea de-a doua victimă a dispărut în seara plecării mele din Goa. Această misterioasă dispariţie are vreo legătură cu misteriosul vas zărit de unii din oamenii echipajului meu?

— Ce fel de vas? întrebă căpitanul portului, foarte interesat. Povesteşte-mi asta! Unde l-ai întâlnit?

— Eu nu l-am văzut cu ochii mei, răspunse armatorul; şi, de

altfel, am dat foarte puţină crezare faptului. Era târziu; noaptea era atât de neagră; ne aflam în largul portului; vântul era calm, iar vasul meu, foarte încărcat, avansa foarte încet. Îmi pusesem în ordine afacerile în cabina mea, când deodată secundul se repezi în cabină, implorându-mă să urc îndată pe punte. Eu îl urmai pe secundul emoţionat, şi, privind în direcţia braţului său întins, cred că am zărit, în noapte, o umbră ce dispărea cu mare rapiditate. Secundul meu îmi povesti apoi că acea umbră era un vas ce venea din Goa şi se îndrepta spre nord, trecând pe lângă noi ca o săgeată. Pe puntea acestui straniu vas, nu a văzut nici un suflet viu. Pilotul, bulversat, pretindea că acesta nu putea fi decât „Olandezul Zburător" sau Regele Mării, Morgan. După părerea mea, acesta nu era nici primul, nici celălalt. Fantomele, pentru mine, nu existau, iar Morgan nu s-ar putea întoarce din Goa. Nava sa este uşor de recunoscut, şi, dacă el ar fi fost într-o călătorie nocturnă prin aceste ape, vasul meu era o pradă uşoară pe care nu ar fi ezitat să o atace. Dar, acum că îmi vorbiţi de misterioasa dispariţie a unora dintre cei mai bogaţi compatrioţi, nu pot crede că nu există o legătură, nu ştiu care, între aceste deplorabile incidente şi misteriosul vas. Bineînţeles, că nu este decât o presupunere, care nu se sprijină pe nimic precis.

Ei vorbiră încă mult timp despre aceste evenimente deopotrivă lamentabile cât şi inexplicabile, apoi don Martinez, despărţindu-se de amicul său, urcă gânditor pe punte şi se lăsă condus în port cu barca lui.

Căpitanul se pregătea de acostare, când a văzut deodată în partea stângă, acolo unde în taverne pline se auzeau râsete şi vinul curgea, o mulţime de oameni gesticulând.

Erau majoritatea mateloţi sau muncitori din port, evident pradă unei mari surescitări. Ei se animau din ce în ce, se înghesuiau în jurul unui obiect astfel că prin mulţimea compactă nu se putea distinge nimic.

— Mai repede! ordonă dom Martinez mateloţilor săi. Şi voi ceilalţi, spuse el, întorcându-se spre garda de coastă înarmată ce îl însoţea, ţineţi-vă aproape! Este posibil să fim obligaţi să facem uz de arme. Să ne grăbim! Poate vom împiedica o crimă!

Marinarii se aplecară peste vâsle, iar uşoara ambarcaţiune tăia valurile ca o săgeată. Ea atinse imediat debarcaderul. Don Martinez, sări uşor pe pământ, porni apoi, urmând gărzile, spre locul unde era comasat poporul.

Dintr-o aruncătură de ochi, el observă că nu era vorba de o încăierare. Era oare un accident? A fost comisă o crimă? Acest

fapt era foarte rar în Goa, dar în sfârşit, în această populaţie de mateloţi, se întâmplase ceva.

— Faceţi loc! strigă căpitanul cu o voce obişnuită să comande, în timp ce soldaţii săi deschideau drum printre spectatori.

După multe înghionteli, ei reuşiră să pătrundă în centrul mulţimii. Mateloţii în sfârşit îl recunoscură pe căpitan, şi acum se îndepărtară cu respect.

Mai multe voci se înălţară pentru a da explicaţii.

— Se petrec lucruri stranii pe aici! Am descoperit în acest tufiş un cadavru fără cap. Era înfăşurat într-o bucată de pânză de velatură de care era agăţat un bilet.

Un pilot încearcă să-l descifreze. Don Martinez, încă sub impresia conversaţiei cu armatorul, se apropie cu repeziciune de funebra descoperire. În faţa lui, pe jumătate acoperit cu o pânză aspră, era întins un cadavru decapitat al unui om complet dezbrăcat.

În apropiere era un pilot din port având în mână o bucată de hârtie şifonată, acoperită cu un scris. Marinarul era vizibil jenat de a citi mesajul. Martinez îl smulse brusc şi citi cu voce joasă:

„Am găsit acest cadavru plutind la suprafaţă, în mare, ce dovedeşte că nefericitul era mort de mai multe zile. Nu pot spune pe moment în ce împrejurări am găsit cadavrul; vă voi da mai târziu lămuriri asupra acestui subiect. Acest om, fără îndoială un portughez de rang înalt, a fost victima unui atentat. Îi trimit corpul său în Goa, gândindu-mă că are o familie. Căpitanul Philippe Morgan.”

Acei marinari care au auzit conţinutul biletului dădură, prin exclamaţii diverse, frâu liber emoţiilor.

— Morgan este autorul crimei! strigară câţiva.

— Nu, nu a fost el, răspunse căpitanul portului cu o voce care acoperea tumultul. Morgan este ca un leu în luptă; dar îl cunosc suficient ca să pot spune că nu e omul care să comită asemenea fapte josnice şi degradante. De altfel, dacă el a comis asasinatul, nu s-ar fi ostenit să aducă aici cadavrul. Dar lăsaţi-mă să examinez aceste rămăşiţe! Voi putea identifica probabil acest cadavru mutilat.

La aceste cuvinte, don Martinez ridică complet pânza. Se dădu înapoi surprins; el reuşise, de fapt, să recunoască cadavrul. O cicatrice mare ce o avea pe umăr nu îi lăsă căpitanului nici o îndoială asupra identităţii cadavrului. Era corpul ultimului dispărut. El a fost altădată rănit în cursul unei încăierări din port, iar don Martinez îl recuperase şi îl îngrijise acasă la el. În sfârşit

deţineau un fir ce putea duce, probabil, spre adevăr.

— E îngrozitor! strigă căpitanul portului. Capul a fost tăiat cu o lovitură bruscă de sabie sau secure... Jur să nu am odihnă până nu voi găsi autorii acestei crime abominabile, care în mod sigur au comis şi celelalte crime în acelaşi mod.

O jumătate de oră mai târziu, corpul a fost transportat la locuinţa familiei. O mare mulţime de oameni se înghesuiau în jurul catafalcului pe care era expus corpul său. Nimeni, dintre rude, servitori sau prieteni apropiaţi, nu ezitară să recunoască corpul bogatului negustor dispărut de puţin timp.

Căpitanul portului, provenit dintr-o stimată familie din Goa, relată, în faţa guvernatorului şi a notabililor, jurământul său de a-şi dedica viaţa pentru găsirea acestor asasini laşi. Se putea avea încredere în cuvântul său. Don Martinez se bucura de o mare influenţă; îşi dovedise energia şi abilitatea prin restabilirea ordinei, în timpul unei revolte a oamenilor din port.

Zvonuri diverse circulau prin oraş. Se povestea că don Martinez a lăsat să se înţeleagă că nu e departe de credinţa că Marele Inchizitor ştie mai multe ca oricare altul despre morţile tragice a acestor bogaţi portughezi.

Aceste zvonuri ajunseră, natural, la urechile călugărului. Un trimis al guvernatorului chiar a mers la el în mod oficial. Fără emoţii, el ridică ochii spre cer, în semn că îl ia pe Domnul ca martor la răutăţile oamenilor, şi spuse cuvintele ce nu permiteau chiar celui mai incredul om să-l bănuie de ceva.

— Eu sunt un om al păcii, spuse el pe un ton ce aducea a psalm călugăresc. Eu sunt un umil servitor al Bisericii Domnului, ca atare, eu nu am nici ură nici mânie în inimă. Îi las Domnului grija de a pedepsi pe cei ce o ofensează, ofensându-l pe ministrul ei; dar mă rog pentru a primi mila Sa infinită aceste oi rătăcite, căci eu sunt păstorul întregii sale turme.

După câteva ore, Iturbide avu o scurtă întrevedere cu Marele Inchizitor. Părăsind palatul Inchizitorial, don Matteo, pe care emoţia publică îl lăsa rece şi surâzător, bătu la poarta lui don Martinez şi insistă să fie primit, având, spunea el, de vorbit cu căpitanul despre o afacere de mare importanţă, ce nu suferea amânare.

După câteva ezitări, şi nu fără o oarecare repulsie, Martinez îi acordă audienţa solicitată.

— Eu prevăd despre ce-i vorba, gândi el. Fără îndoială, vine să-mi vorbească de nepoata mea Carmen, fiica mea, cum spune. Dar eu îi voi da un răspuns imprudentului ce îi va tăia dorinţa de

a reveni să mă enerveze.

Câteva secunde mai târziu, Iturbide se prezentă. Omul era încă tânăr, un aspect elegant şi cu o faţă pe care o puteai găsi agreabilă; dar avea ochii vicleni şi trăsăturile ofilite.

— Căpitane, spuse el fără introducere, eu nu sunt omul care să ţină discursuri; am venit să vă prezint proiectele de viitor, ale mele şi ale unei tinere pe care o iubesc. Don Martinez, îmi cunoaşteţi valoarea averii mele. Vă cer mâna frumoasei dumneavoastră nepoată. Cea mai fierbinte dorinţă a mea este să o am pe fermecătoarea Carmen de soţie.

Ambuscada

— Mă aşteptam la această cerere, răspunse căpitanul; iar dumneata de asemenea trebuie să te aştepţi la răspunsul meu. Ştii că nepoata mea a fost promisă nobilului don Felipe Navarra, şi noi contăm să celebrăm logodna acestui don Felipe când va reveni din vizita diplomatică ce o face în interiorul ţării. Dar vă spun, că chiar dacă Carmen nu ar fi fost logodită, eu nu aş consimţi niciodată la căsătoria ei cu dumneavoastră.

— Eu reînnoiesc oficial cererea mea, continuă Iturbide pe un ton glacial. Dar cer, în plus, să îmi spui ziua căsătoriei – să fie cât mai apropiată – elementul integral din zestrea ei este o parte din averea ta, Carmen este unica ta moştenitoare, deci are acest drept. Promit să ofer această ultimă sumă loialului şi piosului servitor al Sfântului Oficiu, Marele Inchizitor, în schimbul rugăciunilor pe care acest pios călugăr le va face pentru mine şi scumpa mea Carmen, ca să ne deschidă calea mântuirii.

Căpitanul portului se ridică, şi ochii săi, de obicei blânzi şi binevoitori, scânteiau de furie.

— Don Iturbide, strigă el, tonul vostru este calm, dar sensul cuvintelor voastre mă fac să cred că nu sunteţi în toate minţile. Vă repet că Carmen este logodnica nobilului don Navarra. Lui îi voi transmite dota, cât despre averea mea, nepoata mea o va moşteni la moartea mea. Acum, îţi reamintesc că eşti în casa mea, şi te invit să ieşi. Nu aştepta să te dau afară!

Iturbide păli văzându-se dispreţuit, iar ochii îi străluciră într-o fulgerare de ură.

— Reflectează, don Martinez! spuse el din nou. S-ar putea să regretaţi refuzul dumneavoastră.

— Mă ameninţaţi! strigă Martinez ridicându-se în picioare. Insolentule! Meriţi să fii condus afară în mod ruşinos de lacheii mei; dar mi-e milă de tine, te voi arunca afară eu însămi!

— Gândeşte, răspunse Iturbide, care îşi reluă masca de impasibilitate aparentă. Am mai multă influenţă aici decât gândeşti, prieteni pe care nici nu-i bănuieşti. Înainte de toate, sunt un fidel slujitor al Bisericii, şi am onoarea de a fi familiar cu Marele Inchizitor. Nimeni, nu ignoră aceasta, nu ofensează nepedepsit Biserica, şi, îţi spun clar, cine mă atacă pe mine atacă Inchiziţia. Cântăreşte vorbele mele, don Martinez! Eu am timp; aştept răspunsul vostru.

Căpitanul portului avu un surâs indignat.

— Nu am nevoie să reflectez, şi voi nu aveţi nevoie să aşteptaţi, spuse el străduindu-se să-şi păstreze calmul. Eu nu am ce crede că Inchiziţia îmi poate reproşa ceva. Întreaga lumea mă cunoaşte şi ştie că nici un act personal nu suportă oprobriul Bisericii. Nu cred faptul că refuzul mâinii nepoatei mele merită o pedeapsă. Plecaţi deci, răbdarea mea este limitată!

— Acesta este deci ultimul dumneavoastră cuvânt? întrebă Iturbide cu un sânge rece ce devenea impresionant.

— Sigur! spuse don Martinez.

— Bine! spuse cu o voce surdă Iturbide, făcând un pas înapoi. Viitorul vă va rezerva surprize, don Jose; dar eu ţin să vă spun de acum că, în ciuda voastră, şi orice încercaţi să faceţi, Carmen va fi soţia mea. Ne vom revedea. În aşteptare, plec, doar dacă acest ultim avertisment nu te va face să-ţi schimbi părerea…

— Ieşi! mârâi căpitanul cu o voce ameninţătoare. Prefer să-mi văd nepoata murind într-o mănăstire, decât să o văd căsătorită cu un caraghios ca tine. Nu mă mai exaspera în continuare! Nu-mi voi călca cuvântul niciodată, ar trebui să ştii!

Iturbide ieşi, arborând un surâs, dar cu ură în suflet. Abia se închise uşa, că o perdea ce separa biroul lui don Martinez de o cameră alăturată se ridică şi lăsă să intre o tânără fată fermecătoare, a cărei trăsături delicate erau răvăşite de teamă.

— Vai! Unchiul meu, strigă ea, îmbrăţişându-l pe bătrânul căpitan; ce bine mi-ai exprimat gândurile. Dar ai grijă; l-am privit pe Iturbide, când a ieşit, şi strălucirea ochilor săi mi-a provocat frică. El se gândeşte cu siguranţă la fapte rele, şi în mod sigur este, după cum se lăuda, prieten cu Marele Inchizitor!

— Aceasta nu mă sperie, răspunse don Martinez. Lui Iturbide îi place să fie în anturajul Marelui Inchizitor – care îşi alege în mod straniu confidenţii – ce vor putea ei, amândoi, împotriva mea? Viaţa mea este ca o carte deschisă; sunt un bun catolic, şi nu am comis nici un act, nu am spus nici un cuvânt contestabil de Tribunalul Sfântului oficiu. Iturbide a contat pe averea mea pentru a se ancora şi mai solid în graţiile Inchiziţiei. El se înşală. Linişteşte-te fata mea. Tu vei fi soţia celui pe care îl iubeşti. Iturbide nu are prieteni în Goa, în timp ce eu am de partea mea întregul oraş, de la guvernator până la ultimul portar din port!

Tânăra fată mulţumi călduros unchiului său şi păru mai liniştită; dar avea inima grea şi nu putea înlătura un sentiment de teamă.

Don Martinez nu se gândea totuşi la ceea ce noi numim

infama conduită a lui Iturbide. Îşi vedea liniştit de treburile sale. Seara, el a luat drumul portului, unde mai multe corăbii ridicau ancora şi cereau prezenţa sa.

Căpitanul nu era omul care îşi face treaba pe jumătate. Rămase până la plecarea ultimului vas, de obicei trecea de ora unsprezece când se gândi să se întoarcă spre casa lui.

A pornit la drum, însoţit, ca de obicei de mai mulţi oameni înarmaţi. Dar, ajunşi la câţiva paşi de locuinţa sa, îi concedie pe însoţitori, după ce le dădu instrucţiuni pentru serviciul de mâine. Apoi se apropie încet de casa lui, visând la fericirea nepoatei sale fără ca gândul la Iturbide să-l neliniştească câtuşi de puţin.

Era aproape de poarta sa, când se opri, trăgând cu urechea. În umbra unei porţi, ceva se mişcă. Îşi duse mâna la mânerul săbiei sale. Brusc, ameninţările lui Iturbide îi reveniră în memorie, şi, ştiindu-l răzbunător şi laş, bănui o capcană. Dar, înainte de a reuşi să-şi scoată sabia, el fu înlănţuit de mâini viguroase. În acelaşi timp când era strangulat, i se aruncă pe cap o groasă ţesătură gudronată, care apoi a fost legată cu o frânghie ce îi imobiliza întreg corpul. Căpitanul era redus la neputinţă în această pânză ce îl imobiliza, înăbuşea respiraţia şi îl împiedica să-şi vadă răpitorii.

Aceştia îl urcară pe umeri şi îl cărară mult timp. Briza proaspătă din larg îl avertizară pe don Martinez că se apropiau de mare. Purtătorii săi se opriră, şi nefericitul căpitan îşi dădu seama că a fost încărcat într-o barcă ce nu întârzie să părăsească malul. Vâslele înfăşurate în pânză erau manevrate viguros, tăiau în linişte valurile şi dădeau bărcii o viteză mare. Erau pe mare de vreo două ore, când un şoc se făcu simţit în faţă. Nişte voci venite de sus strigară pe cei din barcă; vâslaşii răspunseră, şi, câteva secunde mai târziu, don Martinez se simţi ridicat, legat cu o coardă şi urcat pe un vas. El recăzu pe o podea, iar răpitorii îi scoaseră gluga improvizată, a cărui miros puternic şi a ţesăturii impermeabile la aer şi apă începea să îl sufoce.

Simţindu-şi mâinile libere, căpitanul vru să-şi scoată sabia. Dar îndată ce schiţă gestul, arma i-a fost smulsă şi în mod brutal, braţele i-au fost legate.

În timpul acestei lupte scurte, pânza ce îi lega ochii căzu, iar don Martinez avu o exclamaţie de stupoare. În faţa lui, privindu-l cu un surâs sardonic, se găsea… Marele Inchizitor.

Confesiunea unui fals Inchizitor

Căpitanul recunoscu imediat că se afla în cabina unui vas în plină mare. O lampă mare suspendată în plafon lumina încăperea. Draperii grele mascau hublourile, împiedicând lumina să iasă afară. Marele Inchizitor nu era singur; doi mateloţi cu forme herculeene aşteptau respectuos într-un colţ al cabinei. Aproape de ei, părând că şi el aşteaptă, se afla un om în uniformă de căpitan. Era suficient să-l priveşti pe acest individ ca să înţelegi că, plătit corespunzător, era gata să îndeplinească orice sarcină. Un cap enorm cu fălci proeminente acoperite cu păr roşu, care a apărut abia de mai sus de umerii masivi, îi dădeau o asemănare mai mare cu un buldog decât cu un om.

— Iată o muncă frumoasă, Tatăl meu, spuse omul roşu frecându-şi mâinile bucuros. Sper că sunteţi bucuros că am executat ordinele dumneavoastră, şi că Jack Rawlins nu merită reproşuri.

— Sunt satisfăcut, răspunse călugărul. Îţi cunosc de demult abilităţile tale, şi nu este pentru prima dată când mi le dovedeşti. Prudent, îndrăzneţ, viclean şi violent, tu ai făcut această răpire ca şi celelalte, fără zgomot, fără să atragi atenţia. Populaţia nu se înşală prea mult atribuind acestea unui spirit… malefic. Dar te rog să mă laşi; am de vorbit cu acest om.

După accentul omului cu părul roşu, era uşor să recunoşti că nu era portughez; numele, de altfel, indica naţionalitatea engleză. În ceea ce priveşte marinarii, după toate aparenţele, erau spanioli.

Ei se îndepărtară, lăsându-l pe Marele Inchizitor singur cu don Martinez, încă legat.

— În sfârşit, iată-ne reuniţi într-o veritabilă intimitate, spuse călugărul, aruncându-i victimei sale o privire satanică. Sunteţi gata să discutăm liber despre Biserică şi Sfânta Inchiziţie?

— Eu nu am mai făcut-o şi nici nu am intenţia să o fac, răspunse căpitanul fără a arăta nici un pic de teamă. Eu sunt printre aceia ce venerează Biserica; dar eu am liberul meu arbitru şi voinţa mea. Am de asemenea dreptul să vă întreb unde sunt, şi de ce am fost adus aici pe furiş şi în mod violent!

— Ah, ah! Încă nu v-aţi pierdut morga insolentă; dar umilinţa veşmântului ce-l port mă scuteşte de a fi susceptibil, insinuă Marele Inchizitor. Ascultaţi deci ce am a vă spune! De când am

sosit în Goa, voi nu aţi văzut în mine decât un servitor al Domnului, depozitarul autorităţii ecleziastice. Eu sunt probabil altceva; te voi învăţa imediat, dacă o să am chef. Dar este suficient pe moment să apar în rolul meu de delegat sacru al Sfântului Oficiu. Nu aţi auzit ce se spune, că Sfânta Inchiziţie are mijloacele de a forţa la ascultare chiar şi pe cei mai încăpăţânaţi? Cu cei doisprezece călugări slabi, dispun în Goa de o putere ocultă nelimitată. Vasul pe care ne aflăm nu este decât un instrument în mâinile mele, în numele Sfintei Inchiziţii. Se numeşte „El Furio”, (Furiosul), şi îşi merită acest teribil nume. Nu vă îndoiţi de aceasta, Căpitane al portului, şi nimeni din Goa nu se îndoieşte, atât timp cât mişcările vasului acesta sunt aşa rapide, iar locul staţionării sale este sigur şi secret! Suntem la două ore distanţă de Goa. Călugării vor cânta dimineaţa în capelă, şi nimeni nu poate nici măcar presupune că am părăsit palatul. În ceea ce priveşte călugării, eu sunt superiorul lor, nu e treaba lor să ştie ce fac eu… în serviciul Domnului. Înaintea zorilor, mă voi alătura lor, la adăpost de orice bănuială. Înţelegeţi acum felul cum au dispărut ceilalţi hulitori ai Bisericii. Astfel pedepseşte Inchiziţia pe cei ce nu se pleacă în faţa ordinelor sacre.

Don Martinez nu-şi putu reprima un fior când ochii săi întâlniră privirea de bucurie feroce a acestui demon deghizat în călugăr. Îşi dădu seama că, dacă i se încredinţează un astfel de secret teribil, este că în nici un caz nu va părăsi viu acest vas blestemat.

— Ce doreşti de la mine? întrebă el brusc, nerăbdător să-şi cunoască soarta.

— Vei lua această pană, răspunse încet omul, care, Mare Inchizitor sau nu, era doar un bandit; şi vei scrie că ultimele dorinţe ale tale sunt ca nepoata ta, frumoasa Carmen, să devină soţia virtuosului şi distinsului don Matteo Iturbide. În alt act, vei stipula că vei dona averea ta Bisericii, iar eu sunt executorul testamentar instituit personal de tine. Prietenul meu Iturbide se va bucura doar de zestrea nepoatei tale; singura fericire ce şi-o doreşte, este de a avea ca soţie pe această copilă, cea mai frumoasă fată din toate Indiile. Vei semna cele două foi şi apoi vei aplica un sigiliu de ceară cu amprenta sigiliului ce îl purtaţi la deget.

— Obraznicule! strigă bravul căpitan; îţi văd clar jocul. Da, tu eşti altceva decât Mare Inchizitor, ai mărturisit şi eu te cred. Nici măcar nu eşti – tot ce am religios din inimă îmi strigă – nici

călugăr, nici preot. Eşti cel mai cinic şi cel mai sinistru dintre tâlhari. Dar nu crede că vei găsi în mine docilitatea celorlalte victime. Nu te voi îmbogăţi, nu-mi voi arunca nepoata în braţele infamului tău complice; cel ce mă va forţa la un asemenea act încă nu s-a născut!

Straniul călugăr a răspuns cu un râs sardonic acestui apostrofări virulente.

— Crezi ce vrei! continuă el cu un calm teribil. Dar nu pari să fi înţeles bine cuvintele mele. Inchiziţia, pe care am venit să o reprezint în Goa, posedă, îţi repet, mijloacele de a aduce la raţiune chiar şi pe cei mai încăpăţânaţi. Predecesorii voştri au refuzat la fel, şi a trebuit, împotriva voinţei mele, să recurg la tortură pentru a-i decide să semneze. Vasul acesta este foarte bine amenajat pentru aceasta. Să vedem, mai aveţi încă câteva minute pentru a vă hotărî. Iată un pergament şi o pană. Îţi voi dezlega mâna dreaptă ca să poţi scrie mai uşor. Grăbeşte-te şi nu mai întârzia; asta va evita multă suferinţă.

— Ce mai aştepţi tu? răspunse căpitanul cu o voce fermă. Oricine ai fi, Diavolul sau înlocuitorul său, oricare ar fi torturile pe care mi le aplici, nu mă vei forţa să-i fac rău nepoatei mele şi nici să-ţi dau averea mea. Tortureză-mă, fii odios şi barbar dacă asta e plăcerea ta; dar nu voi scrie nici un cuvânt!

După privirea de ură pe care călugărul o aruncă nefericitului, se ghicea furia sa. Bătu de două ori din palme; uşa se deschise şi intră Jack Rawlins cu oamenii lui, care, la un semn al stăpânului, îl trase pe don Martinez într-o încăpere alăturată.

Această cabină prezenta un spectacol depăşind în oroare orice ţi-ai putea imagina. Pe pereţii vopsiţi în negru, erau suspendate instrumente de tortură, încă pline de sânge, a căror vedere te făcea să tremuri. Tot ce imaginaţia a produs în materie de tortură şi suferinţă fizică se afla aici într-un decor de coşmar.

La un semn al stăpânului, don Martinez fu întins pe o masă din lemn, unde unul dintre călăii săi îl legă, în timp ce ceilalţi pregăteau totul pentru supliciu.

— Pentru ultima oară, întrebă banditul în costum de călugăr, vrei să scrii?

— Niciodată! răspunse pacientul. Un Martinez nu îşi încalcă niciodată cuvântul!

— Torturaţi-l; smulgeţi unghiile de la mâini şi de la picioare, faceţi-l să îndure mii de suferinţe, aşa cum ştiţi să o faceţi, şi dacă va mai refuza, îl vom trimite la „Justicio”! Voi găsi întotdeauna mijlocul de a-l satisface pe Iturbide şi să pun mâna

pe moştenirea acestei canalii. La muncă!

Brutele nu au ascultat de două ori. Cu un strigăt bestial au luat în posesie pe nefericit şi au luptat din greu să-i chinuie corpul. Oricine altul decât căpitanul, demoralizat de atâtea suferinţe, şi-ar fi pierdut voinţa şi ar fi cedat, chiar în mod inconştient. Dar don Martinez era un om de fier. De multe ori durerea atroce îi smulgea un geamăt; dar sufletul său era neclintit. Călugărul, la început aproape de el, îl observa cu un surâs hidos. Văzu că căpitanul Martinez murea în mâinile călăilor săi fără a fi învins, opri supliciul.

— Cine îl va duce la «Suplicio»! strigă el, dezamăgit. Este încăpăţânat; dar vă va folosi întotdeauna pentru a vă menţine în formă băieţi. Haideţi, grăbiţi-vă!

Nefericitul om, pe jumătate mort, a fost dezlegat de legăturile sale şi târât, fără apărare, pe punte. Luna, mascată de o mulţime de nori, nu lumina aproape deloc întunericul acestei nopţi tropicale. Don Martinez întrevăzu vagi şi teribile forme care, în trupul său slab şi martirizat a făcut să treacă un ultim fior. Pe dunetă era construită un soi de platformă ce susţinea un butuc similar cu cel folosit la execuţii capitale; în apropierea butucului, era ceva ce părea la început că semăna cu un om în picioare, ţinând în mâinile sale o sabie lungă, gata să lovească.

Căpitanul recunoscu imediat că acea figură nu era vie. Era un fel de statuie din lemn reprezentând un călugăr. Deasupra faldurilor rigide ale robei sale, un craniu înfiorător înlocuia capul, iar sabia era solid fixată în mâinile descărnate, împrumutate de la un schelet.

Nefericitul căpitan avu timp să contemple oribilul aparat în timp ce călăii săi îl legară şi îi aşezară în genunchi, cu capul pe butuc.

— Vrei să scrii, mizerabile? îi spuse cu o voce sugrumată de furie straniul inchizitor, aplecat asupra sa.

— Niciodată! murmură torturatul. Vreau să mor!

Atunci monstrul în robă de călugăr, regăsindu-şi calmul aparent, îndepărtă cu un gest anturajul său şi spuse cu un ton îngrozitor de sarcastic:

— Eşti mai grăbit ca mine, curajosule. Mai ai încă de pătimit, trebuie să faci o mărturisire ca să ai dreptul la moarte. Deşi mă gândesc să-ţi fac eu o mărturisire, nu am ce face dacă tu refuzi ca eu să devin duhovnicul tău. E rândul meu ca să mă confesez ţie. Ideea e originală şi chiar îmi surâde. Voi avea mai mult timp să mă bucur de agonia ta, iar acest lucru mă despăgubeşte de

timpul şi problemele consacrate ţie pentru a mă asigura de o moştenire care îţi era atât de uşor să mi-o transmiţi fără necazuri. Ascultă deci! adăugă el cu un glas insinuant în timp ce Martinez se ruga Domnului să îl scutească de suprema tortură de a-l asculta pe acest demon. Eu făceam contrabandă cu Lisabona având aici pe don Matteo Iturbide ca asociat. Noi câştigam binişor, dar visam să facem rapid o imensă avere, pentru a ne potoli lăcomia, a ne satisface capriciile, să avem tot ce ne puteau dărui banii, dominaţia asupra tuturor şi a totului. Iturbide, nu demult a venit la Lisabona şi mi-a explicat ce ocazie incredibilă se prezintă. Am convenit totul. El a venit la reîntoarcere cu nava ce îl aducea în Goa pe Marele Inchizitor pe care Sfântul Oficiu îl înlocuia pe cel care era mort. Eu m-am aşezat într-un mare cufăr, prevăzut în acest scop, şi am fost introdus clandestin pe acea navă. O noapte, în plin ocean, Iturbide îl surprinse pe preot care visa, aplecat peste bastingaj, într-un loc unde puntea era goală. Se apropie pe la spate, şi îl trimise pe reverendul preot să reprezinte Sfântul Oficiu în regatul peştilor. Oceanul era furtunos; strigătul preotului şi zgomotul căderii lui se pierdură în mugetul valurilor şi al vântului. O să ghiceşti fără îndoială tot restul, înţeleptule don Jose! Abil în arta machiajului, nu a trebuit decât să ies din cutia mea, să iau în posesie cabina călugărului şi să am aspectul lui. Aveam la dispoziţie hainele lui, actele lui: eram Marele Inchizitor din Goa. Dar aceasta nu era suficient. Ne trebuia un vas al nostru, e inutil să vă zic pentru ce, dragul meu şi preţios căpitan; ai trăit, fără nici o plăcere de altfel, o experienţă personală. Noi, asupra acestui punct ca şi asupra altora, aveam precauţiile noastre. Eu făceam afaceri fructuoase cu un pirat din Antile care, profitând de campania lui Morgan prin mările Sudului şi ale Orientului, şi-a construit o navă după modelul celebrei „Corăbii Negre”, la fel de uşor de manevrat şi aproape la fel de rapidă. A răspândit frica în tot golful Mexicului, şi a numit vasul său „Vasul teroare al Piratului”. L-am cumpărat, pe el, oamenii săi şi vasul său teroare, acest „Furio” la bordul căruia primeşti, dragul meu don Martinez, o ospitalitate pe care regret că nu o vei ţine minte mult în această lume. Dar necesitatea de a fi în capela mea pentru rugăciunile de dimineaţă mă obligă de a întrerupe un pic brusc această întrevedere şi mă determină să-ţi tai gâtul cu sabia lui „Justicio”, care nu aşteaptă decât semnalul meu. Adio, îţi doresc un voiaj plăcut! Când vor fi în puterea mea, nepoata ta şi toate bogăţiile tale, nu mă voi mai juca de-a inchizitorul. E timpul să ne

retragem din afaceri, Iturbide cu mine, iar noi vom avea încă mulţi ani înainte, pentru a ne bucura de impunitate şi respect asigurate de milioanele noastre. Aceasta va fi cea mai caritabilă operă a Sfintei Biserici, ah, ah, ah!

Proferând aceste ultime blestem, sceleratul apăsă un buton ascuns în statuia de lemn, iar un zgomot de ceas se auzi în interiorul statuii. Un mecanism ingenios ridică braţul înarmat cu sabie, care, ajunsă la capătul cursei, căzu violent. Don Martinez era eliberat: capul său căzu, separat de trunchi!

— Era un cap dur! murmură falsul inchizitor.

Şi întorcându-se către Jack Rawlins, care se apropiase şi supraveghea această ultimă scenă cu o vizibilă satisfacţie, adăugă:

— Mâine seară, Jack, tu o vei răpi pe nepoata încăpăţânatului acesta. Vom da dispoziţie ca ea să se găsească singură într-un loc izolat, unde tu vei putea ajunge să o răpeşti, şi o vei aduce la bordul navei „Furio”. Iturbide va fi aici. Restul mă priveşte.

Englezul se scărpină în cap, nedumerit.

— Da, totul este foarte bine combinat, spuse el; dar mi-e teamă. Circumstanţele sunt atât de favorabile precum le prevezi, şi nu ne aruncăm în gura lupului?

— Răspund de reuşită! răspunse maestrul. Este obligatoriu ca eu să rămân în Goa, astfel ca să nu trezesc suspiciuni; dar cu siguranţă voi reuşi să o atrag pe tânăra fată în afara locuinţei.

— Bine! Dar este altceva, mormăi Jack Rawlins. Morgan este aici; cred că este în apropiere, şi deja ne vânează. Dacă nu am avea această ascunzătoare de negăsit pe malurile insulei pustii, în mod sigur ne-ar fi găsit, şi în mod sigur cred că va cere Tribunalului Inchiziţiei să ne judece.

Trăsăturile pseudo-călugărului se contractară într-un rictus plin de ură.

— A, da! Morgan, spuse el; mulţumită lui întreaga Goa este la curent cu ce au devenit dispăruţii. A găsit de bine depunerea în Goa a unui cadavru decapitat. Nu putea fi decât el… Dar am găsit un mijloc de a găsi un final acestui intrus. Toată lumea cunoaşte curajul şi îndrăzneala acestui Morgan. Dacă apăsăm pe aceste resorturi în mod abil, va fi uşor să îl atragem pe «Furio» şi să ne debarasăm de el. Ascultaţi planul meu.

Şi aplecându-se spre englez, îi murmură câteva cuvinte la ureche. Pe măsură ce acesta asculta, un surâs înfricoşător îi schimonosea faţa.

— Este faimos! spuse el batjocoritor. Am observat, într-adevăr,

nu fără teamă, patrularea continuă a lui Morgan prin faţa insulei; el chiar a trimis bărci care să cerceteze cele mai mici crăpături. A asistat personal la aceste cercetări, şi nu ar fi de mirare că va reuşi să descopere adăpostul nostru. Aveţi dreptate; trebuie să ne debarasăm de acest om. Dacă, din nefericire găseşte această ascunzătoare când noi suntem plecaţi, vom fi pierduţi. Niciodată puţinul nostru echipaj nu va rezista unui atac al acestui îndrăzneţ. M-am gândit deja să caut un alt adăpost, bineînţeles că va fi dificil să ne închipuim că mai există unul tot atât de sigur ca acesta. Dar ideea este minunată. Singura modalitate de a nu mai avea teamă de acest Morgan, este să-l eliminăm.

Pedeapsa

Două zile mai târziu, o şalupă plutea lin pe marea calmă, la câteva mile de insula misterioasă.

Această ambarcaţie aparţinea corăbiei negre, prea departe în acest moment pentru a fi văzută. Morgan era la bordul acestei şalupe, însoţit de câţiva fideli, printre care se număra Iacob, Cornelius şi Klas. Căpitanul căuta în continuare explicaţia dispariţiei subite a straniului vas, convins cu tărie că aceasta va lămuri şi alte mistere.

— Atenţie! spuse Morgan oamenilor săi. Nu pierdeţi coasta din vedere. Dacă nu mă înşel, cred că pe aici se găseşte soluţia enigmei noastre. Ne aflăm pe coasta occidentală a insulei. Cornelius, menţine cârma la babord, şi, fiindcă apa este adâncă, să înaintăm, în direcţia acelei faleze care mie mi se pare suspectă.

Şalupa ascultă comanda, şi, în acelaşi moment, piraţii scoaseră un strigăt de uimire. În acel loc coasta forma un fel de culise. Un zid de stânci se ridicau paralel cu coasta insulei, formând între cele două stânci un mic golf cu ape adânci şi liniştite. Locul era liber; dar Morgan era obsedat. El strigă lovindu-se peste frunte:

— Misterul se dezvăluie. De data aceasta, am fost păcălit. Era imposibil să o poţi vedea ascunzătoarea aceasta de pe corabie. Aici a dispărut nava, de aici a fost aruncat peste bord cadavrul decapitat. Nava, sau îşi va continua călătoria, sau va reveni, la căderea nopţii, ca să acosteze.

În timp ce piraţii se bucurau zgomotos, Morgan, cu capul în mâini, gândea.

— Fraţilor, spuse el în sfârşit; acum ştim destule. Goa plânge în fiecare zi pierderea inexplicabilă a bogăţiilor sale şi a unor comercianţi influenţi, victime ale Inchiziţiei spuse el cu o voce gravă. Eu sunt convins că acei nefericiţi au avut un sfârşit tragic la bordul acelui vas. Echipajul nu cred că este numeros. Nu poţi ţine în secret atâtea crime atunci când îl cunosc mulţi oameni. Noi vom rămâne aici de veghe, până îl vom vedea că se reîntoarce în acest loc. Voi vedea atunci ce trebuie făcut. Poate ne vom încerca norocul pe loc, sau vom aştepta, să atacăm cu tot echipajul pe care îl avem.

Piraţii întâmpinară cu bucurie vorbele căpitanului lor. Nu erau

decât cincisprezece în această şalupă; dar Morgan a avut grijă să aleagă pe cei mai buni din echipaj să-l însoţească.

Şalupa rămase deci nemişcată într-un mic golfuleţ până la apusul soarelui. La acel moment, ea se ascundea la intrare, în spatele unor stânci de unde piraţii puteau veghea fără a fi văzuţi din larg. Brusc, Klas scoase un strigăt slab. În acelaşi timp, căpitanul a observat o umbră întunecată ce aluneca, cu o viteză prodigioasă, drept spre ascunzătoare.

Morgan dădu un ordin cu voce scăzută, iar şalupa, părăsind în linişte golfuleţul, lăsă intrarea liberă, ascunzându-se în umbra proiectată de stânci. Vasul suspect, cu toate velele strânse, se angajă încet în mica trecătoare.

— Am putea urca la bord, spuse Morgan tovarăşilor săi. În cazul acesta, Cornelius, Klas şi Iacob mă vor urma; ceilalţi rămâneţi în şalupă, gata să interveniţi dacă avem nevoie. Iar acum, înainte!

La bordul vasului, păreau cu toţii foarte ocupaţi, iar şalupa se putea apropia până atinse vasul, fără să atragă atenţia. Morgan făcu semn celor trei oameni desemnaţi, iar, în spatele lui, cu o agilitate de maimuţă, se căţărară cu toţii pe flancurile vasului, fără a produce nici un zgomot.

Într-un sentiment de siguranţă perfectă dat de această ascunzătoare, echipajul nu exercita nici o supraveghere, iar toţi oamenii urmăreau cu o curiozitate sălbatică scena stranie ce se desfăşura pe punte. Era acolo un portughez îmbrăcat fastuos, care ţinea de braţ, cu un aer de rugă şi ameninţare totodată, o tânără fată minunat de frumoasă.

Individul ce juca rolul Marelui Inchizitor îşi ţinuse promisiunea. A fost uşor de a atrage pe frumoasa Carmen, ce plângea după unchiul dispărut, într-un loc singuratic, şi să o facă să creadă că erau noutăţi cu privire la don Martinez. Jack Rawlins şi câţiva dintre mateloţii săi, ascunşi în locul acela, au atacat-o, au legat-o şi au închis-o în cabina care îl adăpostise pe unchiul său şi alte victime.

Era închisă acolo de câteva minute, tremurând, cu sufletul în primejdie, când uşa se deschise; şi în prag ea recunoscu, în culmea terorii, pe odiosul Iturbide.

Trădătorul era stăpân pe situaţie. Prin cuvinte dulci, el a încercat să o asigure pe tânăra fată şi a o face să înţeleagă că, în momentul în care acceptă căsătoria, ea va fi ocrotită de orice pericol. Carmen era prea nobilă şi prea mândră pentru a ceda cuvintelor amăgitoare ale josnicului personaj.

— Eşti un asasin! îi strigă ea, scoasă din fire. Dumneata ai făcut să dispară unchiul meu, tu şi complicii tăi, sunt sigură. Omoară-mă, tortureazã-mă! Orice, mai degrabă decât să-ţi aparţin. Târăşte-mă cu forţa, iar, pe treptele altarului, voi striga: Nu, mereu nu!

Iturbide, după ce în van se rugă, ordonă, ameninţă, ajunse într-o stare de surescitare indescriptibilă.

— Ah! Dumneata crezi că eu glumesc, fată insensibilă! strigă el. Îţi voi arăta cât de aproape eşti de moarte! Poate acest lucru te va face să reflectezi, frumoasă Carmen! Dar să te răzgândeşti repede, nu am timp să aştept mult. Tânăra fată îi întoarse spatele cu dispreţ. Acesta era momentul în care Iturbide, o apucase violent de braţ, îl strigă pe Jack Rawlins şi banda lui de călăi.

— Legaţi-o pe butuc! le strigă el, nebun de furie. Strângeţi legăturile bine, fără teamă. Va aprecia mai mult dulceaţa vieţii pe care încă vreau să i-o ofer, atunci când ea a simţit gustul dat de moartea ce o aşteaptă dacă îmi rezistă în continuare. Repede, repede, gâtuiţi-o! Vreau să-i înfrâng încăpăţânarea dată de orgoliul ei prostesc!

Şi, când ea a fost legată, întinsă pe sinistra placă încă scăldată de sângele unchiului său, nobila fată tânără, demnă descendentă a unui neam de marinari curajoşi, nu ceda deloc, neavând decât un cuvânt pe buzele sale palide:

— Asasin, asasin!

— Vezi! strigă Iturbide către victima sa; vezi maşinăria asta! O singură apăsare a degetului meu e de ajuns să o pună în mişcare... Sabia va cădea pe gâtul acesta delicat, şi capul fermecătoarei Carmen se va rostogoli la picioarele mele. Consimţi să devii soţia mea?

Mizerabilul se aplecă, cu urechea aproape de gura acelei ce pretindea că o iubeşte, când deodată se ridică scoţând un strigăt teribil. El zări pe cineva în spatele statuii spectru... O rază palidă de lună lumina un om de statură atletică, îmbrăcat tot în violet. Era Morgan, care tocmai ajunsese la platforma eşafodului.

— Morgan! Morgan! urlă Rawlins, năvălind de la dunetă spre punte.

El se grăbi spre o cabină situată exact sub eşafod. Acolo, erau două tunuri aşezate pe afeturi, şi îndreptate în sus. Era o maşină infernală imaginată de aşa zisul Mare Inchizitor. El îl sfătuise pe Jack Rawlins, în noaptea precedentă, într-o conversaţie purtată cu voce scăzută, să îl atragă pe Morgan pe dunetă şi să îl arunce

în aer detonând cele două tunuri. Era dificil, în sfârşit, să admiţi că, curiozitatea lui Morgan angajat în abordaj nu va fi atrasă de strania maşinărie plasată în acel loc al vasului.

Valorosul pirat ce era pe dunetă, nu se gândea decât să o salveze pe Carmen, şi era inconştient de vulcanul latent de sub picioare. În acest timp Rawlins şi mateloţii săi erau ocupaţi cu aprinderea fitilelor, pregătite din timp. Englezul, nebun de furie, pierduse raţiunea a ceea ce făcea. El nu se îngrijora nici de viaţa lui Iturbide, nici de moartea lui Carmen; nu se gândea decât să-şi distrugă inamicul.

Zărindu-l pe Morgan, Iturbide înţelese că Regele Mărilor venise să o elibereze pe tânără şi să facă dreptate victimelor.

— Nu o vei avea în viaţă! strigă mizerabilul apăsând brusc resortul fatal.

Imediat Morgan se aruncă asupra lui. Cu o lovitură de pumn formidabilă, el răsturnă asasinul din înaltul eşafodului pe dunetă de unde se rostogoli în mare. Dar braţul statuii îşi continua mişcarea spre moarte. Încă o secundă, şi greaua sabie se va abate asupra gâtului tinerei Carmen. Cu rapiditatea unui fulger, Morgan se aruncă asupra statuii, prinse braţul scheletic şi trase cu putere înapoi. Un trosnet mare se auzi. Tânărul erou rupsese braţul statuii cu armătura ce o susţinea. Era şi timpul. Sabia căzu, dar pe lângă butuc. Carmen era salvată! Salvată? Nu, fără îndoială. Ea avea să moară împreună cu salvatorul ei. Sub picioarele lor erau tunurile încărcate, cărora Rawlins apucase să le dea foc. În câteva secunde explozia va face cel puţin două victime!... Dar Klas, Cornelius şi Iacob ce erau în urma şefului lor pe dunetă, văzură tunurile şi mateloţii cu făclii. Cei trei viteji se năpustiră asupra mateloţilor surprinşi, ce căzură sau fugiră; ei stinseră fitilele cu picioarele scăpându-şi şeful de ameninţarea unei morţi atroce.

În acest timp, Morgan tăie legăturile fetei, leşinată de emoţie. Apoi, auzind zgomotele luptei de sub el, îşi dădu vag seama că exista un pericol. Cu blândeţe, o întinse pe tânăra Carmen, fără cunoştinţă pe platformă şi sări în ajutorul prietenilor săi. Îi găsi înconjuraţi de toţi ticăloşii de pe vas. Scoase un fluierat, iar oamenii din şalupă săriră cu toţii într-o clipă pe punte. Lupta devenise generală. Timp de un sfert de oră, se schimbară lovituri de ambele părţi; dar cine poate rezista în faţa teribilului căpitan şi a piraţilor săi? Curând puntea se umpluse de cadavre; întregul echipaj al sinistrului vas căzuse în luptă. Singur, Iturbide, recuperat de echipajul şalupei pe când se îneca, fusese capturat

în viaţă…

La ivirea zorilor se auziră bătăi la o poartă a Palatului Inchiziţiei. Această poartă dădea spre port. Impostorul care îşi asumase titlul şi funcţiile Marelui Inchizitor veghea iarăşi. Aştepta venirea lui Carmen şi a lui Iturbide. Nu se îndoia că tânăra fată fusese sedusă de promisiunile făcute sau domesticită de ameninţările răpitorului său. El fugi la poartă.

— Intraţi, spuse cu voce joasă complicele lui don Matteo. Totul este pregătit în capelă. Vă aşteptam cu nerăbdare. Sper că…

Fraza sa rămase neterminată. În locul lui Iturbide şi Carmen, intră un om cu un aspect redutabil, care îşi puse mâna sa viguroasă pe umărul falsului preot, paralizat de surprindere şi teamă.

— Da, banditule ce ai încercat să discreditezi lucrurile cele mai sfinte şi ai folosit religia ca o mască pentru crimele tale, îi răspunse o voce puternică; da, don Iturbide este aici; dar este prizonierul meu, şi eu l-am condamnat la moarte. Pe mine, eu sunt căpitanul Morgan, Inchiziţia ta nu mă sperie, şi îţi aduc pedeapsa. Îţi cunosc secretul, infama ta impostură şi traficul tău monstruos. Tremură, sceleratule! Ultima ta oră a sunat!

Marinarii din port auziră un zgomot ciudat în Palatul Inchiziţional. Se striga, se aruncau apeluri şi blesteme. Dar acestea nu durară decât câteva secunde. Liniştea se aşternu înainte ca marinarii să alerteze garda.

Când soldaţii sosiră, au văzut în primul rând, aplecată pe zid şi aproape ghemuită, o tânără fată a cărui dinţi clănţăneau. O recunoscură pe nepoata căpitanului portului pe care o credeau pierdută la fel ca pe unchiul ei. La întrebările puse, ea nu putu răspunde decât prin cuvinte întrerupte şi inteligibile. Totuşi, ea le spuse atâta cât să-i facă să înţeleagă că se petrecuse o dramă teribilă. Soldaţi, gardieni din port şi marinari se grăbiră în palat. Poarta sălii de mese era deschisă. Ei înaintară şi se găsiră în faţa unui spectacol înfricoşător. Pe pământ, zăceau cadavrele falsului inchizitor şi a lui Iturbide. Capetele lor, expuse pe masă, aveau feţele hidos contractate şi ochii vitroşi.

În faţa acestor capete însângerate era aşezată o bucată mare de pergament pe care, cu un scris mare, erau următoarele cuvinte:

„Eu sunt răzbunătorul şi judecătorul. Am distrus răul de la rădăcină. Vasul teroare nu mai există. Piratul şi echipajul său sunt morţi. Mizerabilii asasini şi falsificatori care ucideau şi jefuiau negustorii din Goa şi-au ispăşit crimele lor. Căpitanul

portului a fost ultima lor victimă. Pe nepoata sa am salvat-o, am adus-o în siguranţă şi sănătoasă la logodnicul ei, şi sper, va fi fericită. Astfel pedepseşte trădătorii şi impostorii.

Morgan, Regele Mărilor.”

Cuprins

BANDARE-ÎNCLINAREA ÎNTR-UN BORD A UNEI CORĂBII DE PIRAȚI